

raadets Afgørelse og tiltager sig en Ret, som han lige saa lidt har nu, som han havde den i den tyske Tid.

Jeg har omtalt denne Sag saa udførligt, fordi det forekommer mig værd at mærke, at naar det ærede Medlem ønsker at fremdrage et Eksempel paa de danske Myndigheders Myndighedsmisbrug, bliver det kun til en Sag, i hvilken den vedkommende Mand saa oplagt har Uret, som han har det i dette Tilfælde. For øvrigt vil jeg naturligvis ikke nægte, at der kan ske Fejl fra Myndigheders Side i Sønderjylland saa vel som i det øvrige Land, og Regeringen vil altid sætte Pris paa at modtage Oplysninger, hvor saadant maatte foreligge. Men det kan kun glæde mig, at det ærede Medlem ved at fremdrage denne Sag som Eksempel, som noget af det værste, i Virkeligheden har aflagt et Vidnesbyrd om, at det kan ikke være meget slemme Ting, der kan bebrejdes de danske Myndigheder i de sønderjydske Landsdele, hvis det, der her er fremdraget, er noget af det værste, der kan fremdrages.

Naar det ærede Medlem endelig antydede, at den sønderjydske Befolkning ikke havde lige Adgang til de Laanebevillinger, som blev givet i forrige Samling, maa jeg bestemt bestride Rigtigheden af denne Paastand. Alle Statsborgere i de sønderjydske Landsdele har hidtil haft og vil i Fremtiden faa Adgang til disse Bevillinger paa fuldkommen lige Vilkaar.

Jeg skal derefter vende mig til det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, som ud fra sin store Interesse for Frugtavlens Fremme — en Interesse, der jo ingenlunde tjener det ærede Medlem til Skam; det ærede Medlem udtalte sig om, at han blev til Latter paa Grund af denne Interesse, deri tager det ærede Medlem ganske fejl — rettede et Par Henvendelser til mig.

Den første Henvendelse gik ud paa, at der skulde foretages en Udvidelse af den meget omtalte og i Virkeligheden af alle anerkendte smukke Frugtplantage ved Sindssygehospitalet ved Nykøbing S. Jeg skal kun hertil sige, at hvorvidt der er Grund til at foretage en Udvidelse netop af denne Plantage, er jo et Spørgsmaal, som den paagældende Anstalts Ledelse nærmere maa overveje. Det maa ses fra et forretningsmæssigt Synspunkt, og det maa altsaa den Gartner, der har Ledelsen, afgøre sammen med Sindssygehospitalets Ledelse. Jeg kan nemlig ikke give det ærede Medlem ganske Ret i, at en Udvidelse for Eksempel fra 24 til 48

Tdr. Land har nogen som helst Betydning for Frugtavlens hele Landet over. Det Areal, der i Øjeblikket dyrkes paa den Maade ved Sindssygehospitalet, har jo under den Ledelse, der nu er, virket i høj Grad ansporende og har gjort overordentlig stor Nytte, men jeg tvivler paa, at Nyttens bliver fordoblet, fordi vi gør Arealet større. Det gælder her, som jeg før omtalte for Læplantningens Vedkommende, at ønsker vi Frugtavlens fremmet, er der kun een Vej at gaa, det er, at vi gør Befolkningen selv interesseret deri, faar den overbevist om, at her er i Virkeligheden noget at naa, at de smukke Resultater, der er set hos Gartner Hardy Hansen eller Nielsen, Guldborgland, eller andre af vore fremragende Frugtavlere, i Virkeligheden er noget, som ogsaa almindelige, jævne Mennesker kan opnaa, naar de bare bærer sig ad paa den rigtige Maade. Derfor maa jeg sige, at jeg kan ikke tillægge en saadan Udvidelse — den kan maaske være rigtig og forretningsmæssigt forsvarlig —, men jeg kan ikke tillægge den Betydning med Hensyn til selve Frugtavlens Fremme i det hele Land; og hvorvidt det vil være rigtigt at holde Kursus hos Gartner Hardy Hansen, som det ærede Medlem foreslog, skal jeg ikke udtale mig om, jeg ved jo ikke en Gang, om den paagældende Mand ønsker at holde saadanne Kursus, det kan jo være, han ikke anser sig for egnet til just at holde Kursus, men ser sin Opgave i at vise Folk, hvad der kan naas gennem rationelt dreven Frugtavl. Jeg har derfor tænkt mig, at hvis denne Mand har en særlig Mission, vil jeg være villig til, hvis han ønsker det, at stille til Raadighed under hans Ledelse nogle af de Frugtiagttagelsesplantninger, vi har; under Statens Planteavlsudvalg har vi et ikke ubetydeligt Antal Frugtiagttagelsesplantninger Landet over, som har gjort deres Nytte og fremdeles gør Nytte, og jeg er, som sagt, villig til — og det tror jeg vil være mere virksomhedsfuldt — at lade Hr. Hardy Hansen eller en anden kyndig Mand paa dette Omraade, som kan antages at have en særlig Mission, faa Ledelsen af saadanne Plantninger, hvis han ønsker det, for at han paa den Maade kan vise Folk, hvad der kan naas. Hvis han saa kan vise os noget, saaledes at det ikke kan modbevises, saaledes at det bliver Kendsgerninger, der foreligger, kan jeg forsikre det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen om, at saa har vi gjort det bedste, for derefter kommer det hele jo af sig selv.